

Oponentský osudek na magisterskou práci Jana Krupičky
„Makroekologická analýza ekonomiky”

Magisterská práce Jana Krupičky se zabývá zajímavým tématem na rozhraní mezi ekologií a ekonomikou, tématicky navazuje na pionýrskou aplikaci metabolické teorie ekologie na charakteristiky globální ekonomiky z r. 2011. Téma samo je intelektuální výzvou a vymyká se standardům řešeným na biologických katedrách, nicméně aplikace ekologického teoretického rámce na tok energie a financí lidskými společnostmi skutečně patří do našeho oboru. Bohužel, práce sama se vymyká úspěšně obhajovaným pracím na katedře ekologie (i jiných pracovištích PřF UK), tentokrát v negativním smyslu.

Ačkoli práce obsahuje řadu podnětných nápadů a výsledky provedených analýz jsou zajímavé, její výsledná podoba je zcela nedotažená po obsahové i formální stránce. V práci chybí uvedení konkrétních cílů a testovaných hypotéz. V úvodu je sice zmíněno, že ve čtvrté a páté kapitole se autor bude „věnovat analýze některých vývodů prací z druhé kapitoly, především těm o závislosti využívané energie a velikosti národních ekonomik a témat, které v práci Brown et al. (2011) doporučili k dalšímu zkoumání“, ale konkrétní otázky čtenář musí hledat mezi řádky. Z toho vyplývá, že není zřejmé, proč autor testuje zrovna ty vztahy, jež se v kapitole Výsledky rozebírají.

S absencí jednoznačně formulovaných cílů práce a testovaných hypotéz pak souvisí dle mého názoru nedostatečně vysvětlená metodika. Jaká data byla použita, lze vydedukovat až z kapitoly Výsledky (v metodice se jen dozvíme, z jakých zdrojů pocházela). Pro mě osobně velmi zajímavý, ale dále nijak nerozvedený aspekt metodiky je, jak se vlastně nahrazovaly chybějící hodnoty „metodou vícenásobného vložení (multiple imputation)“. Vzhledem k tomu, že se nejedná o zcela běžnou metodu (de facto se chybějící data „vymýšlí“ a zjišťuje se, jak jejich hodnoty ovlivní celkový výsledek), očekával bych více informací (např. o tom, jak byly voleny parametry rozdělení, ze kterých se chybějící data generovala). Na podobná nenaplněná očekávání u nejrůznějších v práci načatých myšlenek si ale čtenář musí zvyknout.

Jedním z cílů, které si autor zvolil a jenž je na rozdíl od většiny ostatních jednoznačně formulovaný, je pokus „přiblížit práci Thomase Malhuse (*sic!*) o růstu populace, kterou biologové (většinou) znají jen jako zkratkovitou karikaturu sebe sama“. Ačkoli s tvrzením, že většina lidí (nejen biologů) zná myšlenky tohoto myslitele ve velmi zkreslené podobě, lze naprosto souhlasit, v textu o rozsahu 1,4 normostrany na konci úvodu Jan Krupička příliš velký posun v tomto směru neudělal. Podobně minimalistická je i diskuse, a to jak rozsahem

(1,5 strany), množstvím literárních odkazů (7 citací), tak i nedostatečnou hloubkou interpretace.

Práce obsahuje velké množství formálních chyb, od problémů se sazbou a typografií (na str. 16 se např. objevuje odstavec zatoulaný z pasáže o statistických metodách, seznam literatury je zcela nesourodý) po jazykové (od půvabných překlepů jako „promarní“ místo „primární“ produkci na str. 32 po chyby, jež čtenáře pobaví, ale zcela změní smysl textu (např. "makroskopická *prokaryota*, u nichž se projevuje omezení rozvodnými sítěmi v tkáních organismu", str. 8).

Závěrem mohu shrnout, že byť se Jan Krupička věnuje velice zajímavému tématu, k němuž rozhodně má co říci, a získal pravděpodobně dobře publikovatelné výsledky, jeho magisterská práce nesplňuje standardy očekávané od prací obhajovaných na PřF UK v oboru ekologie a proto ji nemohu v současné podobě doporučit k úspěšné obhajobě.

V Praze, 26. května 2016

Adam Petrušek